

съгляда въ тѣхъ истинско Словѣнство, зашто-то само оный, който има народны и здравы начяла, може да посвяти живота си на народа така беззаветно и съ такъво увличане и самоотвържение. Тии немислили за земны-ты работы, тѣхна-та мѣсль была чиста и дълбока, та всичкы-ты имъ стремления носили най-высокъ и благороденъ характеръ.

Слѣдъ смръть-тѣ на Св. Методиа, главни-ти му учиници Гораздъ, Климентъ, Наумъ, Ангеларий, Лаврентий и Савва бѣли испѣдени отъ Моравиѣ, та прѣминѣли въ Бѣлгариѣ, дѣто Бѣлгарекый владелецъ Борисъ гы приналъ съ голѣмѣ честь. А Христови-ти исповѣдници много желали Бѣлгариѣ, коиа-то имала голѣмѣ потрѣбѣ за духовны работници. Тии най-напрѣдъ живѣли въ царскы-ты дворе, и Борисъ много обѣчаль да ся-разговаря съ тѣхъ; той ся-училъ при тѣхъ стара историа и житиа на святии-ты и слушалъ отъ уста-та имъ Свяштено-то Писание. Слѣдъ тѣна ученици, и другы много послѣдователи на Св. Методиа малко по малко приминѣли въ Бѣлгариѣ; а Бѣлгаре-ти гы приемали съ радо сръдце.

Њединъ старъ памятникъ свидѣтельствува, че Борисъ распратилъ по области-ты си Горазда, Климента, Наума, Савва и Константина спорядъ тѣхно желание, да проповѣдаты Христово-то имя, да тѣкуватъ Свяштено-то Писание и да прѣвождаты книги. Той заповѣдалъ на всичкы-ты си подданныци да гы слушать, да имъ ся-покоряватъ на всичко и да имъ помагаты съ все сръдце да градѣтъ црѣквы, които святи-ти мѣжне мѣслили да издигнѣтъ за умножене на благочестие-то. — Борисъ,